

Arrest

nr. 228 730 van 13 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 april 2019 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van afpersing, met gebruik of vertoon van wapens, bij nacht. Op 5 april 2019 werd verzoeker gehoord en vulde hij een vragenlijst in. Op 7 juni 2019 beslist de raadkamer tot het niet handhaven van de voorlopige hechtenis mits betaling van een borgsom. Het dossier is doorverwezen naar de correctionele rechtbank. Op 11 juni 2019 werd de borgsom betaald.

Op 11 juni 2019 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: G(...)

Voornaam: M(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Russische Federatie

ALIAS: S(...) M(...) (...) te (...), onderdaan van Rusland

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

betrokkene werd op 04.04.2019 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van afpersing, met gebruik of vertoon van wapens, bij nacht, feit waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 05.04.2019 heeft de betrokkene verklaard (moeder en vader) te hebben in België. Betrokkene wenst terug te keren naar Rusland aangezien hij politieke problemen heeft. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHTM oordeelt ook dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn ouders en broer en zus wordt niet aangenomen.

Wat zijn politieke problemen betreft kunnen we vaststellen dat hij een verblijfsrecht heeft in Polen. Hij is m.a.w. niet verplicht om terug te keren naar Rusland. Artikel 3 EVRM is dus ook niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 11.07.2016. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene verblijft illegaal in het land en heeft geen officiële verblijfsadres.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde ;

Betrokkene werd op 04.04.2019 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van afpersing, met gebruik of vertoon van wapens, bij nacht, feit waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn/haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene werd op 04.04.2019 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van afpersing, met gebruik of vertoon van wapens, bij nacht, feit waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken;

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 11.07.2016. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene verblijft illegaal in het land en heeft geen officiële verblijfsadres.

Wat zijn politieke problemen betreft kunnen we vast stellen dat hij een verblijfsrecht heeft in Polen. Hij is m.a.w. niet verplicht om terug te keren naar Rusland. Artikel 3 EVRM is dus ook niet van toepassing.

Vasthouding

(...)"

1.2. Op 11 juni 2019 neemt de gemachtigde de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: G(...)

Voornaam: M(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Russische Federatie

ALIAS: S(...) M(...) (...) te (...), onderdaan van Rusland

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11.06.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken;

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 11.07.2016. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene verblijft illegaal in het land en heeft geen officiële verblijfadres.

Betrokkene werd op 04.04.2019 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van afpersing, met gebruik of vertoon van wapens, bij nacht, feit waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/13

In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 05.04.2019 heeft de betrokkene verklaard familie (moeder en vader) te hebben in België. Betrokkene wenst niet terug te keren naar Rusland aangezien hij politieke problemen heeft.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, auteq que les liens affectifs normaux » (vrije vertaling : niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banen). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt

is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn ouders en broer en zus wordt niet aangenomen.

Wat zijn politieke problemen betreft kunnen we vaststellen dat hij een verblijfsrecht heeft in Polen. Hij is m.a. w. niet verplicht om terug te keren naar Rusland. Artikel 3 EVRM is dus ook niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, dat zich richt tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Hij voert tevens de hoorplicht aan, de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en "de Europese Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven)".

Het middel luidt als volgt:

"Verzoeker kreeg een bijlage 13septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) betekend. Dat de beslissing van de Minister onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3, 6 en 8 van het EVRM geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Rusland.

1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier. De beslissing van verzoeker heeft een gebrek aan motivering, waardoor men de zorgvuldigheidsverplichting schendt (zie infra). Uit al het bovenstaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoeker zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld. Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel. Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." Verzoeker werd op 04.04.2019 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van afpersing, met gebruik of vertoon van wapens, bij nacht, feit waarvoor hij mogelijks

veroordeeld kan worden. In België geldt tot op heden *praesumptio innocentiae* of het vermoeden van onschuld, wat één van de grondbeginselen is in het strafrecht. Verzoeker werd tot op heden niet veroordeeld voor dit misdrijf en houdt tot op heden zijn onschuld vol. Zijn advocaat, die zich bezighoudt met het strafdossier, deelde ons mee dat er zich heel wat elementen in het dossier bevinden waaruit zijn onschuld zou blijken. Het is ook op grond hiervan dat verzoeker vrijwel onmiddellijk na de aanhouding in vrijheid werd gesteld onder elektronisch toezicht. Verwerende partij is in dit geval voorbarig met het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het is niet redelijk om een beslissing te nemen om het grondgebied te verlaten (met vasthouding) terwijl verzoeker niet veroordeeld is voor bovenvermeld feit. Men had het dossier van verzoeker veel nauwkeuriger moeten behandelen en rekening moeten houden met ALLE elementen vooraleer men overging tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook werd door de familie van verzoeker een borgsom betaald na een beschikking van de raadkamer en dit om verzoeker te ontheffen van het elektronisch toezicht. Nadat verzoeker zich aanbood om zich te laten ontdoen van zijn enkelband, werd hij opgepakt en opnieuw opgesloten in de gevangenis van Turnhout en dit op bevel van DVZ. Verwerende partij heeft gewacht tot de vrijlating om hem opnieuw op te sluiten en een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, nochtans zou de vragenlijst hoorrecht op 05.04.2019 reeds afgenomen zijn. Dit is dan ook zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen. Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden. Eerst en vooral dient er opgemerkt te worden dat er als volgt gemotiveerd wordt: "Betrokkene werd op 04.04.2019 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van afpersing, met gebruik of vertoon van wapens, bij nacht, feit waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden." (eigen markerings) Hiermee lopen ze vooruit op het strafdossier. Verzoeker werd nog niet veroordeeld voor deze feiten en de advocaat van verzoeker in het strafdossier meent dat er voldoende elementen aanwezig zijn waarmee zijn onschuld kan aangetoond worden. Verzoeker heeft een blanco strafblad. Bovendien wordt er gemotiveerd dat: "niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België." De familie van verzoeker heeft een borgsom van 2.000,00 € betaald na beschikking van de raadkamer. Een voorwaarde hierbij is dat hij op zijn proces aanwezig dient te zijn. Hiervan wordt gemotiveerd dat het mogelijk is om terug te keren (mits de nodige identiteitsstukken), doch verzoeker mocht samen met het bevel om het grondgebied te verlaten een inreisverbod van 3 jaar ontvangen. Door dit inreisverbod is het dan ook onmogelijk voor verzoeker om terug te keren. Dit houdt een schending in van artikel 6 van het EVRM. Tevens verklaarde verzoeker niet te kunnen terugkeren naar Rusland omwille van de politieke problemen die hij er kent.

Verwerende partij motiveert hierover:

"Wat zijn politieke problemen betreft kunnen we vaststellen dat hij een verblijfsrecht heeft in Polen. Hij is m.a.w. niet verplicht om terug te keren naar Rusland. Artikel 3 EVRM is dus ook niet van toepassing."

Verwerende partij is dan ook van mening dat ze de situatie in Rusland niet dient te onderzoeken, doch stelt verder in de beslissing dat:

"Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Polen. Mocht de overname door Polen niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden," (eigen markerings) Verzoeker bekwam op basis van zijn politieke problemen subsidiaire bescherming in Polen. Hij kan/mag dan ook niet terugkeren naar Rusland.

Verwerende partij kan niet voorbij gaan aan het onderzoek dat Polen heeft gevoerd i.v.m. de problematiek van verzoeker en moet er vanuit gaan dat terugkeer naar Rusland een risico voor zijn leven inhoudt.

Over zijn verblijfsrecht in Polen wordt niets gemotiveerd. Nochtans bekwam verzoeker de subsidiaire bescherming en kan dan ook niet terugkeren naar Rusland. Een doorlaatbewijs van zijn nationale overheden mag dan ook niet gevraagd worden gezien de problematiek.

Terugkeer naar Rusland zou een schending inhouden van artikel 3 van het EVRM.

Verder wordt gemotiveerd dat betrokkene illegaal in het land verblijft en hij geen officieel verblijfsadres heeft. Dit klopt niet. Verzoeker beschikt over een Poolse verblijfstitel. Hij mag dan ook op het Belgische

grondgebied verblijven voor korte tijd. Hij werkt in Polen waardoor hij nooit voor langere tijd in België verbleven heeft. Tevens meldt verwerende partij dat hij geen officieel verblijfsadres heeft. Ook dit is niet waar. Hij is in het wachtregister ingeschreven op het adres van zijn moeder. De inschrijving is in orde gemaakt voor het elektronisch toezicht. Tenslotte motiveert verwerende partij dat betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen op 11.07.2016, doch dat betrokkene niet het bewijs levert dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Er wordt ook gemotiveerd dat:

"Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt."

Nochtans werd de terugkeer via het centrum in Merksplas geregeld. De familie van verzoeker regelde een vlucht naar Polen waarna verzoeker werd vrijgelaten voor de terugkeer. Ondertussen werkt verzoeker in Polen en komt hij enkel naar België om zijn moeder en familieleden te bezoeken en keerde hij steeds terug naar Polen. Kopie van zijn Poolse verblijfstitel wordt bij huidig beroep gevoegd, waaruit blijkt dat verzoeker deze mocht ontvangen op 29.06.2017. Het is dan ook duidelijk dat verzoeker wel degelijk terugkeerde naar Polen en dit op eigen initiatief, waarna hij zijn Poolse verblijfstitel in ontvangst mocht nemen.

Het is dan ook onredelijk en onzorgvuldig van verwerende partij om te stellen dat een gedwongen repatriëring zich opdringt omdat ten eerste het bevel van 2016 zich niet meer in het rechtsgebied bevindt en ten tweede omdat verzoeker vrijwillig terugkeerde na het afleveren van het bevel in 2016. Zij hebben een kopie van zijn identiteitskaart waaruit dit blijkt.

Hieruit volgt dat de beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt. De motivering is niet pertinent en kan de beslissing niet rechtvaardigen, noch in rechte dragen. De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden). De motiveringsplicht behelst ook de plicht om in feite een correcte uiteenzetting te geven en geen elementen in de beslissing op te nemen die niet stroken met de werkelijkheid! De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit. Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen. Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen. Dat deze beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan afdoende motivering die de beslissing duidelijk niet kan rechtvaardigen en dat ze verder absoluut niet pertinent is. Men heeft geen enkel belangrijk element in aanmerking genomen bij de beoordeling van het dossier van verzoeker. Er wordt niet de minste belangenafweging gemaakt.

Schending van de hoorplicht

De beslissing geeft aan dat verzoeker werd gehoord op 05.04.2019 via een vragenlijst. De werkelijke inhoud van deze vragenlijst kan bij het opstellen van dit verzoek niet worden geverifieerd. Er wordt thans voorbehoud gemaakt om ter zitting eventuele nuttige elementen hieromtrent toe te lichten na nazicht van het administratief dossier.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoeker ernstig worden aangetast aangezien hij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 8 EVRM. Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, §4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker. Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om

zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RVV 202254). Deze reactie houdt tevens in dat hij op een adequate manier zijn standpunt kan duidelijk maken. Men heeft na het horen van verzoeker op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de elementen die in zijn gehoor naar boven zijn gekomen. Bovendien werd hem niets gevraagd over zijn onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst. Het is duidelijk dat de hoorplicht hier enkel gepercipieerd werd als loutere formaliteit en niet als procedureel element dat mee de beslissing vorm dient te geven, rekening houdend met alles wat in dit gehoor naar boven komt. Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker. Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst. Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur. Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot deze beslissing. Bovendien schendt de bestreden beslissing ook het motiveringsbeginsel i.v.m. de vasthoudingsvereiste. De bestreden beslissing motiveert immers niet op afdoende wijze waarom de vasthouding van verzoeker vereist is. Verzoeker heeft op 11.07.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen en motiveert hiervan dat hij niet bewezen heeft dat hij deze beslissing uitgevoerd heeft. Zijn familie heeft in 2016 een ticket geboekt naar Polen en verzoeker keerde vrijwillig terug in 2016. Van het bevel verdween dan ook uit het rechtsverkeer, waardoor hier niet meer op gesteund kan worden om de vasthouding te motiveren. Ook meldt verwerende partij sterke vermoedens te hebben dat verzoeker zich zal onttrekken aan de verantwoordelijke autoriteiten, doch verzoeker had de gunst van elektronisch toezicht bekomen door de Raadkamer. Om dit in orde te krijgen diende de familie van verzoeker hem in te schrijven bij de gemeente op hun verblijfsadres. Hierdoor is zijn adres wel degelijk gekend en is verwerende partij hiervan op de hoogte. De motivering is dus onvoldoende!

Schending van art. 8 van het EVRM. In de beslissing wordt gesteld dat:

"Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn ouders en broer en zus wordt niet aangenomen."

Verzoeker heeft zijn ouders en zijn broers en zus in België. Hij wenst deze relaties te onderhouden en komt daarom heen en weer naar België. Omwille van het betekenen van het bevel om het grondgebied, samen met een inreisverbod van 3 jaar, kan hij deze familieband niet langer onderhouden. Dat een terugkeer van verzoeker naar Polen wel degelijk een schending zal uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 EVRM luidt als volgt: (...). Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven. Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Schending van art. 3 van het EVRM

Verzoeker heeft in Polen een verblijfstitel bekomen o.b.v. zijn politieke problemen in Rusland. Hij bekwam de subsidiaire bescherming. Hij kan/mag dan ook niet terugkeren naar Rusland. Verwerende partij kan niet voorbij gaan aan het onderzoek dat Polen heeft gevoerd i.v.m. de problematiek van verzoeker en moet er vanuit gaan dat terugkeer naar Rusland een risico voor zijn leven inhoudt. Over zijn verblijfsrecht in Polen wordt niets gemotiveerd. Nochtans bekwam verzoeker de subsidiaire bescherming en kan hij dan ook niet terugkeren. Een doorlaatbewijs van zijn nationale overheden mag dan ook niet gevraagd worden gezien de problematiek. Indien verzoeker terug dient te keren naar Rusland, zal art 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: (...). Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984). Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Men motiveert hierover dat "dat hij een verblijfstitel heeft in Polen. Hij is m.a.w. niet verplicht om terug te keren naar Rusland. Artikel 3 EVRM is dus ook niet van toepassing."

Dat verwerende partij dit op geen enkele manier onderzoekt in haar beslissing. Dit is flagrant onzorgvuldig! Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is en dat er een reële dreiging is voor de veiligheid van verzoeker, zeker in het licht van de subsidiaire bescherming die hij kreeg in Polen (Ochrona Uzupełniająca - vertaling naar Nederlands aanvullende of subsidiaire bescherming).

Schending van art. 6 van het EVRM. Verzoeker werd op 04.04.2019 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van afpersing, met gebruik of vertoon van wapens, bij nacht, feit waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden, maar nog veroordeeld werd. In België geldt tot op heden *praesumptio innocentiae* of het vermoeden van onschuld, wat 1 van de grondbeginselen is in het strafrecht. Verzoeker werd tot op heden niet veroordeeld voor dit misdrijf en houdt zijn onschuld vol. Zijn advocaat, die zich bezighoudt met het strafdossier, deelde ons mee dat er zich heel wat elementen in het dossier bevinden waaruit zijn onschuld zou blijken. Hij wenst deze procedure af te wachten. Indien hij dient terug te keren naar Polen, zal hij geen persoonlijk verweer kunnen voeren en zijn rechten niet kunnen vrijwaren. Er werd hem samen met het bevel om het grondgebied te verlaten ook een inreisverbod afgeleverd waardoor hij 3 jaar het grondgebied van België NIET kan betreden. Zijn familie heeft een borgsom van 2.000,00 EUR betaald. Een voorwaarde hiervoor is dat hij zich beschikbaar stelt voor de rechtbank en dat hij op elke proceshandeling aanwezig dient te zijn, iets wat onmogelijk is met een inreisverbod. Dit is dan ook een schending art. 6 van het EVRM. Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging. Het niet kunnen aanwezig zijn om zijn procedure op te volgen, schendt het recht op een eerlijk proces. Hij zal zich niet kunnen verdedigen. Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.' Dit is iri casu niet gebeurd.

Schending van de Europese Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven) Verzoeker heeft voor dit bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op de verwijdering) nooit eerder begeleiding of steun gekregen met het oog op een eventuele terugkeer om het zo voor verzoeker mogelijk te maken om eventueel vrijwillig terug te keren, wat in strijd is met de Europese terugkeerrichtlijn die opgenomen is in onze Belgische wetgeving. Bij de omzetting van de Europese richtlijn heeft men in de Belgische wetgeving opgenomen dat de voorrang moet gegeven worden aan de vrijwillige terugkeer en pas nadien ruimte gemaakt kan worden voor de gedwongen verwijdering van vreemdelingen. Men verwijt verzoeker dat hij zich in de illegaliteit bevindt. Zoals reeds eerder uiteengezet is dit flagrant foutief. Verzoeker heeft een verblijfstitel in Polen. Hierdoor mag hij zich vrij verplaatsen binnen de Europese Unie (vrij verkeer van personen). Ook verwijst men naar een bevel afgeleverd in 2016. Verzoeker heeft hier vrijwillig gevolg aan gegeven waardoor dit bevel zich niet meer in het rechtsverkeer bevindt en men dit niet kan opwerpen. Tegelijkertijd heeft verzoeker zijn Poolse verblijfstitel voorgelegd waardoor hij kan aantonen dat ook de motivatie m.b.t. het bevel foutief en ten onrechte is, minstens dat men hier geen enkel onderzoek terzake heeft verricht. Dat dit een ernstige schending uitmaakt op de terugkeerrichtlijn die voorschrijft dat het voor betrokkene mogelijk moet worden gemaakt om eventueel vrijwillig terug te keren. Volgens art. 1/11° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelander "een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten,/, gebaseerd op "objectieve en ernstige elementen". De "objectieve en ernstige elementen" werden evenwel toegelicht in de memorie van toelichting bij het Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, DOC 1825/001, pp. 15-17. Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

- Uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;
- Indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengenruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;
- Indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;
- Indien betrokkene gesignaleerd staat in de Schengenzone met een inreisverbod;
- Indien betrokkene de preventieve maatregelen met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;
- Indien betrokkene zijn/zijn verblijfsplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/zijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;

- Indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;
- Indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielpprocedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;
- Indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf. Verzoeker voldoet aan GEEN van deze elementen, opgesomd in de lijst. Het adres van verzoeker in België is gekend omwille van de mogelijkheid van elektronisch toezicht. Zijn familie heeft verzoeker ingeschreven op de gemeente teneinde het elektronisch toezicht mogelijk te maken. De voorwaarde hiervoor is een vast adres in België. Dat verzoeker in België familie heeft waarop hij kan terugvallen en verzoeker tot op heden geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Hij werd niet veroordeeld voor de tenlasteleggingen. Dat hij derhalve aan geen enkel van bovenstaande punten voldoet. Er werd met het geheel van deze elementen geen rekening gehouden! Verzoeker vormt geen gevaar voor de openbare orde en het tegendeel wordt door verwerende partij absoluut niet afdoende aangetoond!"

3.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Opdat verzoeker zich dienstig zou kunnen beroepen op deze bepaling, moet hij aannemelijk maken dat hij hier een beschermenswaardig familieleven heeft. Daar de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), kunnen andere familiebanden, zoals deze die verzoeker aanhaalt met zijn ouders, en broers en zus, slechts uitzonderlijk gelijkgesteld worden met een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gebruikelijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld:

"Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn ouders en broer en zus wordt niet aangenomen."

Dat met zijn familie in België geen rekening werd gehouden, zoals verzoeker wil laten geloven, kan niet worden bijgetreden. De gemachtigde heeft echter geoordeeld dat er geen sprake is van afhankelijkheid, zoals vereist om te kunnen spreken van een beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Ook in het kader van het huidige beroep brengt verzoeker geen elementen bij die erop wijzen dat de banden de gebruikelijke affectieve banden tussen familieleden overstijgen. Verzoeker toont verder niet aan dat het voor zijn ouders, broers en zus onmogelijk zou zijn hem in Polen, of het land van verblijf te komen opzoeken, teneinde de familiebanden te onderhouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM lijkt niet aannemelijk te zijn gemaakt.

Verzoeker voert de schending aan van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en motiveringsbeginsel alsook van de hoorplicht.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, STAELENS; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het bestreden bevel is gestoeld op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort, zodat deze vaststelling volstaat om over te gaan tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. In die zin is de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet overtoollig, zodat niet moet worden ingegaan op de vraag of correct werd vastgesteld dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker geeft kritiek op de toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en het feit dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Verzoeker betwist namelijk dat hij het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 juli 2016 niet zou hebben uitgevoerd. In de bestreden beslissing wordt in casu het volgende gemotiveerd:

“Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken;

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 11.07.2016. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene verblijft illegaal in het

land en heeft geen officiële verblijfsadres. Wat zijn politieke problemen betreft kunnen we vast stellen dat hij een verblijfsrecht heeft in Polen. Hij is m.a.w. niet verplicht om terug te keren naar Rusland. Artikel 3 EVRM is dus ook niet van toepassing."

Verweerder past bijgevolg artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet toe: *"Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval : 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden : a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;"*. Waar verzoeker betwist dat hij het bevel van 11 juli 2016 niet zou hebben uitgevoerd en betwist geen officieel verblijfsadres te hebben en illegaal te verblijven op het Belgische grondgebied gaat hij eraan voorbij dat hij *"niet het bewijs (heeft) geleverd dat hij het bevel heeft uitgevoerd"*. Aangezien verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort is het ook niet kennelijk onredelijk vast te stellen dat verzoeker illegaal in het land verblijft.

Verzoeker wijst erop dat hij slechts vrijstelbaar was onder de betaling van een borgsom en op voorwaarde dat hij op zijn proces aanwezig zal zijn. Dit is evenwel onmogelijk door het inreisverbod en de gedwongen terugkeer.

In de bestreden beslissing wordt evenwel uitdrukkelijk gemotiveerd dat *"ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België."* Bovendien kan verzoeker, indien verzoekers persoonlijke verschijning voor de correctionele rechtbank verplicht is, een tijdelijke opschorting van zijn inreisverbod vragen, conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat er geen rekening is gehouden met het 'geheel van de elementen' en dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoeker betoogt dat hij een verblijfstitel heeft bekomen van Polen omwille van politieke problemen in Rusland waardoor hij niet kan terugkeren naar Rusland. Hij stelt dat hier geen rekening mee werd gehouden.

De Raad leest echter het volgende in de bestreden beslissing: *"Wat zijn politieke problemen betreft kunnen we vaststellen dat hij een verblijfsrecht heeft in Polen. Hij is m.a.w. niet verplicht om terug te keren naar Rusland."* Ook in de verweernota wordt niet betwist dat verzoeker over een verblijfsrecht beschikt in Polen. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat verzoeker gedwongen zou worden terug te keren naar Rusland, nu hij geen gewag maakt thans niet meer over een verblijfsrecht in Polen te beschikken.

Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht, moet erop worden gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 april 2019 werd gehoord via een vragenlijst in het Russisch. Zijn verklaringen werden overigens betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, zoals blijkt uit de motieven, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij betoogt dat op geen enkel moment rekening werd gehouden met de elementen die tijdens het gehoor naar boven zijn gekomen. Er is bijgevolg tegemoet gekomen aan verzoekers argument dat hij door verweerder vooraf in kennis moest worden gesteld dat overwogen werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, en hem de kans moest worden geboden om hierop te reageren. Verzoeker toont niet aan dat hij niet op adequate wijze zijn standpunt heeft kunnen duidelijk maken.

Verzoeker voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat hij aanwezig dient te zijn op zijn strafrechtelijke proces en het dient op te volgen, dat hij recht heeft op een eerlijk proces en zich moet kunnen verdedigen. De blote beweringen van verzoeker dat zijn recht op een eerlijk proces in het gedrang zou komen door de bestreden beslissing worden niet gestaafd. Verzoeker toont immers niet concreet aan dat zijn persoonlijke verschijning binnenkort vereist zou zijn op een zitting van de correctionele rechtbank naar aanleiding van zijn strafzaak. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij zich in het kader van deze procedures niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door zijn raadvrouw. Desgevallend kan verzoeker, zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terugkeren naar België. Verzoeker toont niet aan dat zijn verwijdering zijn recht op een eerlijk proces zou teniet doen. Er wordt geen schending van artikel 6 van het EVRM aangetoond.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker wijst op zijn verblijfstitel in Polen op grond van zijn politieke problemen in Rusland. Hij bekwam de subsidiaire bescherming. Verzoeker kan/mag dan ook niet terugkeren naar Rusland. Over zijn verblijfsrecht in Polen werd niets gemotiveerd en er is geen onderzoek conform artikel 3 van het EVRM gevoerd. In de bestreden beslissing, noch in de verweernota wordt betwist dat verzoeker over een verblijfstitel beschikt in Polen. In de beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker niet verplicht is om terug te keren naar Rusland. *“Artikel 3 van het EVRM is dus ook niet van toepassing.”*

Verzoeker toont niet aan dat hij thans niet meer over een verblijfsrecht zou beschikken in Polen. Aldus maakt verzoeker een gedwongen terugkeer naar Rusland niet aannemelijk.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De Raad herinnert er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoeker beweert, doch laat na aan te tonen, dat hij zijn verblijfstitel heeft bekomen op grond van de toekenning van een subsidiair beschermingsstatuut ten aanzien van Rusland. Verzoeker brengt geen stuk bij waaruit het subsidiair beschermingsstatuut blijkt. Bovendien toont verzoeker niet aan dat zijn verblijfstitel van Polen niet meer geldig zou zijn waardoor de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet verplicht is om terug te keren naar Rusland, niet kennelijk onredelijk is. Verzoeker maakt aldus de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Verzoeker voert verzoeker de schending aan van de Terugkeerrichtlijn. Wat betreft de opgeworpen schending van de Terugkeerrichtlijn, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat artikel 288 VWEU bepaalt dat een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is, doch dat aan de nationale instanties de bevoegdheid wordt gelaten vorm en middelen te kiezen. Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn. Het gaat om een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn (cf. RvS 27 maart 2012, nr. 218.657). In casu werd de betrokken richtlijn omgezet in de Belgische Vreemdelingenwet en bovendien toont verzoeker niet aan op welke bepaling hij doelt en of die niet of niet correct werd omgezet in Belgisch recht. Een schending van “de Europese Terugkeerrichtlijn” kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

In de mate dat verzoeker met zijn betoog doelt op het feit dat hem ten onrechte geen termijn zou zijn gegeven om vrijwillig het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 11.07.2016. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene verblijft illegaal in het land en heeft geen officiële verblijfsadres.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde ;

Betrokkene werd op 04.04.2019 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van afpersing, met gebruik of vertoon van wapens, bij nacht, feit waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “*Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien : 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...) 3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid,(...)*”.

Wat betreft het in de bestreden beslissing vermelde risico op onderduiken, moet worden gewezen op het volgende: Artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet bepaalt thans dat onder een “risico op onderduiken” moet worden verstaan “*het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken*”.

Naar luid van de tweede paragraaf van artikel 1 waarnaar wordt verwezen moet het bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval. In casu wordt artikel 1, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet toegepast, met name “*Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden*”.

Verzoeker betoogt dat hij een gekend adres heeft in België, op zijn familie in België kan terugvallen en geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort. Waar hij verwijst naar zijn Poolse verblijfstitel bevestigt verzoeker dat hij geen officiële verblijfplaats heeft in België. Verzoeker stelt overigens zelf dat hij enkel naar België komt om zijn familie te bezoeken. Waar verzoeker stelt dat hij geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde omdat hij (nog) niet veroordeeld is wijst de Raad erop dat verweerder kan oordelen op grond van het persoonlijk gedrag van verzoeker dat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde. Het vermoeden van onschuld belet niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek de feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, kan beoordelen. Uit de beschikking van de raadkamer van 7 juni 2019 aangaande verzoekers vrijstelling onder borgsom, blijkt dat er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan, dat de tenlastelegging een correctionele gevangenisstraf van één jaar of een zwaardere straf tot gevolg kan hebben en dat er een ernstig gevaar bestaat op recidiveren van verzoeker, gelet op het lucratief karakter van de feiten. Het is niet kennelijk onredelijk om op grond van deze vaststellingen in de beschikking van de raadkamer te oordelen dat uit de maatschappelijke impact van de feiten kan worden afgeleid dat zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker toont niet aan dat de vaststellingen die de verwerende partij heeft gedaan niet correct of niet zorgvuldig zouden zijn of dat zij daaruit op onwettige of kennelijk onredelijke wijze zou hebben afgeleid dat er een risico op onderduiken bestond in hoofde van verzoeker en dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Evenmin maakt hij aannemelijk dat de verwerende partij hierover niet of niet afdoende zou hebben gemotiveerd. Verzoekers argument dat hem de kans werd ontzegd om vrijwillig te vertrekken omdat ten onrechte zou zijn vastgesteld dat er een risico op onderduiken bestond, snijdt dan ook geen hout. De schending van de Terugkeerrichtlijn wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel, dat zich richt tegen de tweede bestreden beslissing, werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM. Het middel luidt als volgt:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13sexies (inreisverbod) betekend. Dat de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 3, 6 en 8 van het EVRM, geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Rusland/Polen en gedurende 3 jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier. De beslissing van verzoeker heeft een gebrek aan motivering, waardoor men de zorgvuldigheidsverplichting schendt (zie infra). Uit al het bovenstaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoeker zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld. Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel. Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." Verzoeker werd op 04.04.2019 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van afpersing, met gebruik of vertoon van wapens, bij nacht, feit waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden. In België geldt tot op heden praesumptio innocentiae of het vermoeden van onschuld, wat één van de grondbeginselen is in het strafrecht. Verzoeker werd tot op heden niet veroordeeld voor dit misdrijf en houdt zijn onschuld vol. Zijn advocaat, die zich bezighoudt met het strafdossier, deelde ons mee dat er zich heel wat elementen in het dossier bevinden waaruit zijn onschuld zou blijken. Het is ook op grond hiervan dat verzoeker vrijwel onmiddellijk na de aanhouding in vrijheid werd gesteld onder elektronisch toezicht. Verwerende partij is in dit geval voorbarig met het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, alsook het afleveren van het inreisverbod van 3 jaar. Het is niet redelijk om een beslissing te nemen en verzoeker een inreisverbod op te leggen van 3 jaar terwijl verzoeker niet veroordeeld is voor bovenvermeld feit. Men had het dossier van verzoeker veel nauwkeuriger moeten behandelen en rekening moeten houden met ALLE elementen vooraleer men overging tot het afgeven van een inreisverbod. Ook werd door de familie van verzoeker een borgsom betaald na een beschikking van de raadkamer en dit om verzoeker te ontheffen van het elektronisch toezicht. Nadat verzoeker zich aanbood om zich te laten ontdoen van zijn enkelband, werd hij opgepakt en opnieuw opgesloten in de gevangenis van Turnhout en dit op bevel van DVZ. Verwerende partij heeft gewacht tot de vrijlating om hem opnieuw op te sluiten, een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod af te leveren, nochtans zou de vragenlijst hoorrecht op 05.04.2019 reeds afgenomen zijn. Dit is dan ook zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar. Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen. Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden. Eerst en vooral dient er opgemerkt te worden dat er als volgt gemotiveerd wordt: "Betrokkene werd op 04.04.2019 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van afpersing, met gebruik of vertoon van wapens, bij nacht, feit waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden." (eigen markering) Hiermee lopen ze vooruit op het strafdossier. Verzoeker werd nog niet veroordeeld voor deze feiten en de advocaat van verzoeker in het strafdossier meent dat er voldoende elementen aanwezig zijn waarmee zijn onschuld kan aangetoond worden. Verzoeker heeft een blanco strafblad. Bovendien wordt er gemotiveerd dat: "niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België." De familie van verzoeker heeft een borgsom van 2.000,00 € betaald na beschikking van de raadkamer. Een voorwaarde hierbij is dat hij op zijn proces aanwezig dient te zijn. Hiervan wordt gemotiveerd dat het mogelijk is om terug te keren (mits de nodige identiteitsstukken), doch verzoeker mocht samen met het bevel om het grondgebied te verlaten een inreisverbod van 3 jaar ontvangen. Door dit inreisverbod is het dan ook onmogelijk voor verzoeker om terug te keren. Dit houdt een schending in van artikel 6 van het EVRM. Tevens verklaarde verzoeker niet te kunnen terugkeren naar Rusland omwille van de politieke problemen die hij er kent. Verwerende partij motiveert hierover: "Wat zijn politieke problemen betreft kunnen we vaststellen dat hij een verblijfsrecht heeft in Polen. Hij is m.a.w. niet verplicht om terug te keren naar Rusland. Artikel 3 EVRM is dus ook niet van toepassing." Verwerende partij is dan ook van mening dat ze de situatie in Rusland niet dient te onderzoeken, doch stelt verder in de beslissing dat: "Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Polen. Mocht de overname door Polen niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden," (eigen markering) Verzoeker bekwam op basis van zijn politieke problemen subsidiaire bescherming in Polen. Hij kan/mag dan ook niet terugkeren naar Rusland. Verwerende partij kan niet voorbij gaan aan het onderzoek dat Polen heeft gevoerd i.v.m. de problematiek van verzoeker en moet er vanuit gaan dat terugkeer naar Rusland een risico voor zijn leven inhoudt. Over zijn verblijfsrecht in Polen wordt niets gemotiveerd. Nochtans bekwam verzoeker de subsidiaire bescherming en kan dan ook niet terugkeren naar Rusland. Een doorlaatbewijs van zijn nationale overheden mag dan ook niet gevraagd worden gezien de problematiek. Terugkeer naar Rusland zou een schending inhouden van

artikel 3 van het EVRM. Verder wordt gemotiveerd dat betrokkene illegaal in het land verblijft en hij geen officieel verblijfsadres heeft. Dit klopt niet. Verzoeker beschikt over een Poolse verblijfstitel. Hij mag dan ook op het Belgische grondgebied verblijven voor korte tijd. Hij werkt in Polen waardoor hij nooit voor langere tijd in België verbleven heeft. Ook meldt verwerende partij dat hij geen officieel verblijfsadres heeft. Ook dit is niet waar. Hij is in het wachtregister ingeschreven op het adres van zijn moeder. De inschrijving is in orde gemaakt voor het elektronisch toezicht. Tenslotte motiveert verwerende partij dat betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen op 11.07.2016, doch dat betrokkene niet het bewijs levert dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Er wordt ook gemotiveerd dat: "Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt." Nochtans werd de terugkeer via het centrum in Merksplas geregeld. De familie van verzoeker regelde een vlucht naar Polen waarna verzoeker werd vrijgelaten voor de terugkeer. Ondertussen werkt verzoeker in Polen en komt hij enkel naar België om zijn moeder en familieleden te bezoeken en keerde hij steeds terug naar Polen. Kopie van zijn Poolse verblijfstitel wordt bij huidig beroep gevoegd, waaruit blijkt dat verzoeker deze mocht ontvangen op 29.06.2017. Het is dan ook duidelijk dat verzoeker wel degelijk terugkeerde naar Polen en dit op eigen initiatief. Het is dan ook onredelijk en onzorgvuldig van verwerende partij om te stellen dat een gedwongen repatriëring zich opdringt omdat ten eerste het bevel van 2016 zich niet meer in het rechtsgebied bevindt en ten tweede omdat verzoeker vrijwillig terugkeerde na het afleveren van het bevel in 2016. Hieruit volgt dat de beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt. De motivering is niet pertinent en kan de beslissing niet rechtvaardigen, noch in rechte dragen. De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden). De motiveringsplicht behelst ook de plicht om in feite een correcte uiteenzetting te geven en geen elementen in de beslissing op te nemen die niet stroken met de werkelijkheid! De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit. Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen. Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen. Dat deze beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan afdoende motivering die de beslissing duidelijk niet kan rechtvaardigen en absoluut niet pertinent is. Men heeft geen enkel belangrijk element in aanmerking genomen bij de beoordeling van het dossier van verzoeker. Er wordt niet de minste belangenafweging gemaakt. Hieruit blijkt dan ook dat de motivering m.b.t. het inreisverbod van 3 jaar onvoldoende is. Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaalt het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval." Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen. De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 3 jaar zodanig groot zijn. Er werd met geen van bovenstaande redenen rekening gehouden. Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker. Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien zij niet afdoende verantwoorden waarom in casu een inreisverbod voor de termijn van 3 jaar opgelegd moet worden. Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Zijn familie verblijft in België waardoor hij hen onmogelijk kan opzoeken. Hij beschikt nochtans over een Poolse verblijfstitel, waarmee hij zich in normale omstandigheden vrij zou mogen verplaatsen binnen Europa. Ook wenst hij zijn strafprocedure van dichtbij te kunnen opvolgen. Er wordt gemotiveerd dat hij wel kan terugkeren mits de nodige documenten, doch dit is onmogelijk wanneer hij over een inreisverbod van 3 jaar zou beschikken, (zie supra) Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoeker! Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen. Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig

dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen. Schending van de hoorplicht

De beslissing geeft aan dat verzoeker werd gehoord op 05.04.2019 via een vragenlijst. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend. (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten/inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoeker ernstig worden aangetast aangezien hij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 8 EVRM. Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten/inreisverbod opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, §4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker. Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten/inreisverbod uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten/inreisverbod te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RW 202254). Deze reactie houdt tevens in dat hij op een adequate manier zijn standpunt kan duidelijk maken. Men heeft na het horen van verzoeker op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de elementen die in zijn gehoor naar boven zijn gekomen. Bovendien werd hem niets gevraagd over zijn onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst. Het is duidelijk dat de hoorplicht hier enkel gepercipieerd werd als loutere formaliteit en niet als procedureel element dat mee de beslissing vorm dient te geven, rekening houdend met alles wat in dit gehoor naar boven komt. Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker. Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst. Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur. Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot deze beslissing.

IV.2. Schending van art. 8 van het EVRM

In de beslissing wordt gesteld dat: "Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn ouders en broer en zus wordt niet aangenomen." Verzoeker heeft zijn ouders en zijn broers en zus in België. Hij wenst deze relaties te onderhouden en komt daarom heen en weer naar België. Omwille van het betekenen van het bevel om het grondgebied, samen met een inreisverbod van 3 jaar, kan hij deze familieband niet langer onderhouden en dit gedurende een periode van 3 jaar. Dat een terugkeer van verzoeker naar Rusland wel degelijk een schending zal uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven. Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

IV.3. Schending van art. 3 van het EVRM

Verzoeker heeft in Polen een verblijfstitel bekomen o.b.v. zijn politieke problemen in Rusland. Hij bekwam de subsidiaire bescherming. Hij kan/mag dan ook niet terugkeren naar Rusland. Verwerende partij kan niet voorbij gaan aan het onderzoek dat Polen heeft gevoerd i.v.m. de problematiek van verzoeker en moet er vanuit gaan dat terugkeer naar Rusland een risico voor zijn leven inhoudt. Over

zijn verblijfsrecht in Polen wordt niets gemotiveerd. Nochtans bekwam verzoeker de subsidiaire bescherming en kan hij dan ook niet terugkeren. Een doorlaatbewijs van zijn nationale overheden mag dan ook niet gevraagd worden gezien de problematiek. Indien verzoeker terug dient te keren naar Rusland, zal art 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen". Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en menonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984). Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Men motiveert hierover dat "dat hij een verblijfstitel heeft in Polen. Hij is m.a.w. niet verplicht om terug te keren naar Rusland. Artikel 3 EVRM is dus ook niet van toepassing." Dat verwerende partij dit op geen enkele manier onderzoekt in haar beslissing. Dit is flagrant onzorgvuldig! Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is en dat er een reële dreiging is voor de veiligheid van verzoeker, zeker in het licht van de subsidiaire bescherming die hij kreeg in Polen (Ochrona Uzupełniająca - vertaling naar Nederlands aanvullende of subsidiaire bescherming).

IV.4. Schending van art. 6 van het EVRM

Verzoeker werd op 04.04.2019 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van afpersing, met gebruik of vertoon van wapens, bij nacht, feit waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden, maar niet veroordeeld werd. In België geldt tot op heden praesumptio innocentiae of het vermoeden van onschuld, wat 1 van de grondbeginselen is in het strafrecht. Verzoeker werd tot op heden niet veroordeeld voor dit misdrijf en houdt zijn onschuld vol. Zijn advocaat, die zich bezighoudt met het strafdossier, deelde ons mee dat er zich heel wat elementen in het dossier bevinden waaruit zijn onschuld zou blijken. Hij wenst deze procedure af te wachten. Indien hij dient terug te keren naar Polen, zal hij geen persoonlijk verweer kunnen voeren en zijn rechten niet kunnen vrijwaren. Er werd hem samen met het bevel om het grondgebied te verlaten ook een inreisverbod afgeleverd waardoor hij 3 jaar het grondgebied van België NIET kan betreden. Zijn familie heeft een borgsom van 2.000,00 EUR betaald. Een voorwaarde hiervoor is dat hij zich beschikbaar stelt voor de rechtbank en dat hij op elke proceshandeling aanwezig dient te zijn, iets wat onmogelijk is met een inreisverbod. Dit is dan ook een schending art. 6 van het EVRM. Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging. Het niet kunnen aanwezig zijn om zijn procedure op te volgen, schendt het recht op een eerlijk proces. Hij zal zich niet kunnen verdedigen. Art 6 EVRM stelt: "Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden. Dit is in casu niet gebeurd."

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, STAELENS).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Deze motivering laat de verzoekende partij op voldoende wijze toe kennis te nemen van de determinerende motieven, waardoor is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat de eerste bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gepaard gaat met onderhavig inreisverbod omdat “voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.” Op grond van voormeld artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet diende de gemachtigde van de minister dus het bevel gepaard te laten gaan met een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar.

Verzoeker betwist niet dat er bij het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. De vaststelling dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, volstaat als reden om een inreisverbod te nemen. Naast het vermelden van de toepasselijke wettelijke bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, verduidelijkt de gemachtigde aangaande de duur van het inreisverbod het volgende:

“Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd. Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/13

In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 05.04.2019 heeft de betrokkene verklaard familie (moeder en vader) te hebben in België. Betrokkene wenst niet terug te keren naar Rusland aangezien hij politieke problemen heeft. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, auteq que les liens affectifs normaux » (vrije vertaling : niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banen). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn ouders en broer en zus wordt niet aangenomen. Wat zijn politieke problemen betreft kunnen we vaststellen dat hij een verblijfsrecht heeft in Polen. Hij is m.a. w. niet verplicht om terug te keren naar Rusland. Artikel 3 EVRM is dus ook niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening

gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 3, 6 en 8 EVRM en het hoorrecht wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC